

متن پرسش

با سلام خدمت شما و عرض خدا قوت: اولین سوالم این که مدتی مدید است که بی سوال شده ام و آن عطشی که قبلا در یافتن یک عالم و پرسیدن سوالهای متعدد در من بود از بین رفته است. آیا این نشانه ی خوبیست یا ن؟ سوال دو: این که چه نوع تمایلاتی از آن دسته آرزوهای تلقی می شود که اسلام در قرآن و مکتب اهل بیت (ع) آن را منع نموده و برای انسان مخرب و از حيله های شیطانی بر شمرده؟ یا اینکه این آرزو و انگیزه است که محرک انسان است! افق فکر انسان در مورد آینده و برنامه ها و آرزوهایش تا کجا باید بالا برود و توقعات و خواسته های انسانی کدامش وسوسه ی شیطانی ست و کدام در جهت رشد و تعالی؟ سوال سوم اینکه نیاز به داشتن و ارتباط با یک مرشد را تا چه حد ضروری می دانید؟ اصلا ضرورتی در این امر وجود دارد یا خیر؟ با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- بعضاً می شود که روح انسان به صورت اجمالی به مراتب مورد نظرش می رسد، در این موارد دیگر سؤال ندارد ولی سعی می کند با تهذیب نفس آن اجمال به تفصیل در آورد ۲- نهایت آرزوی انسان باید قرب الهی باشد و هر مقدمه ای که جهت این امر قرار گیرد و موجب بندگی ما باشد الهی است وگرنه شیطانی خواهد بود. در بسیاری موارد بدی یا خوبی کارها بستگی به رویکرد انسان دارد. موفق باشید